

Medlemmer af dette Mindretal væsentlig støtte deres Modstand mod denne Paragraf. Disse Grunde ere i sammentrængt Korthed angivne i Betænkningen, og jeg kan derfor ogsaa fatte mig kort i, hvad jeg nu her har at fremføre.

Det vil ses af vore Bemærkninger i Betænkningen, at vi ikke tilsigte at komme ind paa det Spørgsmaal, om Legemsstrafs Anvendelse paa dette Omraade kan virke i Retssikkerhedens Interesse. Derom har der været debatteret tidligere, og for saa vidt man vil komme ind paa andet end blot individuelle Erfaringer, maatte dette Spørgsmaal jo afgøres efter en omhyggelig Undersøgelse af almenpsykologiske og særlig forbryderpsykologiske Forudsætninger, hvortil her hverken er Tid eller Sted. Vort Standpunkt er altsaa det, at selv om det maatte erkendes, at et saadant Straffemiddel var af Betydning for Retssikkerheden, saa vilde vi dog ikke kunne tiltræde det af Hensyn, som vi have kaldet moralske Hensyn. Det er jo en ubestridelig Sætning, at ikke ethvert Middel, som kunde tjene i Retssikkerhedens Interesse, kan eller bør Staten anvende som Straf. Hele Strafferettens Historie viser dette. En hel Række af Straffeonder, som man i tidligere Tider benyttede og ødslede med, ere forsvundne. Lemlæstende Straffe, som i rig Variation fandtes hos os endnu i Christian V's Lov, ere alle forsvundne; de vanærende Straffe, som ogsaa baade i denne Lov og senere fandtes i rigt Maal og i mangfoldige Nuanceringer, ere ogsaa alle forsvundne. Det er altsaa ubestrideligt og givet, at der er visse Onder, man ikke bør tilføje Forbryderen, selv om det kunde virke i Retssikkerhedens Interesse at anvende dem. Nu er det altsaa, at vi fastholde, at til disse Midler, som Staten ikke bør anvende, selv om de kunde tjene i Retssikkerhedens Interesse, hører ogsaa Legemsstraf for voksne Personer, og vor Grund er den, at den almindelige Opfattelse af dette Middel er, at det ikke bør anvendes, fordi det er en nedværdigende Behandling af Mennesket, og fordi det ikke er Staten værdigt at bruge et saadant Middel. Et Middel, som Staten misbilliger, naar det anvendes af Forbryderne, naar disse beegne Medmennesker paa den Maade, bør Staten heller ikke anvende, naar den vil straffe den Forbryder, som har begaaet disse Angreb paa det menneskelige Legeme.

Det er en anden ubestridt Kendsgerning, at den almindelige Mening i Løbet af godt og vel et Aarhundrede har sluttet sig til denne Opfattelse. Som Følge deraf

ere Legemsstraffene, Revselsstraffene, i Løbet af det sidste Aarhundrede forsvundne af Lovgivningerne undtagen maaske i enkelte Tilfælde i enkelte Lande, altsaa med Undtagelse af Tilfælde, som have en ganske særlig Beskaffenhed, og som derfor ikke vedkomme det almindelige Princip. Det er en ubestridelig Kendsgerning, at dette Revselsmiddel er forsvundet af Lovgivningen i Almindelighed. Heller ikke dette er det her Tid og Sted at dokumentere i det enkelte, men det, som det i alt Fald ligger nær at henvise til, er Tildragelserne i vort eget Land. Der er Bevægelsen — ikke uden Strid og Kamp — gaaet den Vej, at man henimod Midten af det forrige Aarhundrede definitivt forlod Revselsstraffene. Det gik her som andetsteds. Lovgivningen fra de første Aartier af det 19de Aarhundrede var ikke fri for at optage i temmelig stort Omfang de legemlige Revselsstraffe, men fra Midten af Aarhundredet er der ingen Lovgivning, som ikke har fjernet dem ganske. Hos os udtalte, den Gang der i Aaret 1800 blev Spørgsmaal om en Straffelovskommission — den førte jo ikke til noget som mange andre Kommissioner — den berømte Justitiarius i Højesteret, Edvard Colbjørnsen, sig netop i samme Retning som Lovforslaget. Han hævdede i et Slags Program for Kommissionen, at man burde skride til Legemsstraffene ved Voldsforbrydelser, og den samme Tanke var ikke fjern for den anden store retskyndige, som beherskede vor Udvikling i det forrige Aarhundredes første Halvdel, nemlig Ørsted. Af Veneration for Colbjørnsen holdt han en Tid lang paa Legemsstraffenes Anvendelse, men forlod saa under Debatten, som fandt Sted her og andetsteds, efterhaanden dette Standpunkt og kom, da han selv blev kaldet til at udføre sine Grundsatninger i Lovgivningen, ganske bort fra det Standpunkt. Det er den store Kendsgerning hos os, at Forordningen af 4. Oktober 1833, som var meget streng i Straffeanvendelserne overfor Voldsforbrydelser, aldeles opgav Tanken om at indføre Legemsstraf og blev staaende ved de store Frihedsstraffe. Hos os sejrede ved denne Forordning i Kampen mellem Friheds- og Legemsstraffen den første fuldstændig, og Legemsstraffen er ikke senere dukket op i vor Lovgivning. Som hos os gik det alle andre Steder; alle de Straffelove, man har fra 40-erne, 50-erne og 60-erne, hvad enten de udstedtes i absolutte Monarkier, i Republikker eller i konstitutionelle Monarkier, ingen af dem kender dette Straf-